

ALLEEN THOM

Alleen Thom

INGRID JOOSTEN - TRUIJENS

© 2017 Ingrid Joosten / Uitgeverij U2pi

Titel: Alleen Thom

Auteur: Ingrid Joosten

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-706-1

NUR: 749

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.



1.

Heee... Wat fijn dat je mijn boek wilt lezen.

Ik schrijf dit boek, omdat ons leven na het verongelukken van Thom op werkelijk alle fronten veranderd is. Dit wil ik met jullie delen.

Toen hier nog alles gewoon was had ik geen idee wat het inhield om je kind verliezen. Ik wil ons verhaal, kleine anekdotes, voorbeelden, belevingen en gedachtenkronkels met jullie delen.

En als je denkt dat er ook maar iemand in je vriendenlijst staat die op welke manier dan ook iets kan hebben aan mijn verhaal, geef het dan door.

2.

En dan staat ineens de politie in je tuin. 10 Maart 2014, ongeveer half 5... geloof ik.

Robin is net gestart in een kraamgezin. Ik ga vannacht om 00.00 uur op wacht.

Thom is vanmorgen om een uur of zes gestart met z'n werkdag en Henk komt thuis van het werk. Net als altijd. Niks raars.

Maar waarom blaft Sam zo hard? Dat doet ze nooit als Henk thuiskomt.

Maar Henk is niet alleen, achter hem lopen twee politiemannen. Jonge kerels en duidelijk flink aangeslagen. Ik word een beetje boos op Henk. Ik denk: 'wat heeft die uitgevreten?'

"Het is Thom", zegt Henk, "THOM IS DOOD".

En dan stopt de wereld met draaien.

Wat, hoe, waar, wanneer, waarom? Langzaam vertellen die politiemannen wat ze weten.

NEEEEEEE, ik moet er naartoe! Waar is Thom? Hij is helemaal alleen. Ik moet naar hem toe. Al is hij in Groningen of Friesland. Ik moet naar hem toe.

Pas dan hoor ik dat hij vlakbij is. Amper een kilometer bij me vandaan. Maar ik mag niet. Ik moet wachten.

3.

Stap voor stap neem ik jullie mee in mijn trein.

Wachten. Dat is waar ik gisteren mee eindigde.

Wachten tot we naar Thom toe zouden mogen. Wachten..

Om daarna misschien wel met eigen ogen te zien dat ze zich vergist hadden. Of wachten om te zien dat mijn mooie jongen daar zwaar gehavend zou liggen.

Waarom duurde dat zo lang?

Maar ineens onder het wachten komt het besef dat Robin nog niet thuis is. Maar waar is ze? ROBIN MOET NAAR HUIS.

L1 heeft al nieuwsberichten. Groepsapps trillen voortdurend.

Maar waar is ze? Eén van die politiemannen gaat via kraamzus Friesland proberen te achterhalen waar ze is.

Ik ben inmiddels in de automatische piloot geschoten. (Ongelofelijk achteraf, maar het blijkt de modus te zijn die iets minder pijn doet)

Ik bel Cindy. Ze moet komen.

En Nel, zij moet mee om Robin te halen. Samen met de politie gaat ze Robin halen in Venlo.

En Cindy moet bij ons blijven om op ons te passen. Ik bel intussen even met mijn werk (Linda wat zul je geschrokken zijn) om te zeggen dat ik vannacht niet op wacht kan.

En de kapper om te zeggen dat de afspraak van 's avonds niet door kan gaan.

Ook controleer ik het eten op het fornuis. Wij hebben geen honger, maar misschien willen de politiemannen een hapje eten.

Gehaktballen voor twee dagen. Thom zou ze heerlijk gevonden hebben.

4.

Maar... Wie was Thom eigenlijk? Voordat ik de trein verder laat donderen moet ik jullie nog voorstellen aan de VIP, de hoofdpassagier in deze trein.

Thom.

Veel van jullie kenden hem goed, anderen kenden hem vluchtig, sommigen kenden hem nog van vroeger, en veel kenden hem niet, maar kennen Henk, mij of Robin. Thom was gewoon een leuke kerel. Altijd al geweest. Al weet ik dat Robin daar soms wel anders over dacht. Thom was net een jaar oud toen Robin geboren werd. Al vrij snel was het mijn foutegeboren tweeling.

Bijna in alles waren ze gelijk. Ik heb het als moeder altijd heel rustig gehad. Thom en Robin vermaakten elkaar wel.

We gingen er veel op uit samen. Niet van die dure uitjes, maar lekker wandelen in de bossen, op de fiets of lekker naar de camping. Ze waren dan veel in de buurt van de caravan. Samen... Ze hadden niemand anders nodig.

Op school was Thom een rustige jongen die soms de clown uithing. Hij speelde graag met z'n vriendjes Mike, Flip, Jonas, Bas, Mauk, Thomas en zeker nog wat andere jongens. Thom had niks met die braneschoppers, hij stond liever op de achtergrond.

Zeker toen ze wat ouder werden hield hij zich wat rustiger.

Ik weiger te geloven dat hij gepest werd. In mijn ogen hoorde hij er soms gewoon niet echt bij. Hij was niet dapper genoeg zelf zijn plekje in de groep op te eisen. En koos er daarom voor om zo onopvallend mogelijk te zijn. Op die manier worstelde hij zich

door z'n lagere schooltijd.

Daarna volgde het Bouwens, het citaverde, en de gilde opleidingen in Venlo.

Toen hij 19 was had hij z'n hoveniersdiploma en z'n groot rijbewijs met alles erop en eraan.

Privé had hij z'n plekje gevonden bij de handboog met z'n vrienden Bram en Daan, bij Jong Nederland met z'n maatje Twan, tijdens het gamen 's avonds achter de computer, en op z'n werk bij HCL.

Ik geloof niet dat Thom ooit ruzie heeft gehad met iemand. Hij schikte zich wel. Veel van jullie zullen nu denken: "jaja... Niks dan goeds over de doden", maar ondanks dat ik gewoon zijn trotse moeder ben geloof ik dat ik echt alleen de waarheid geschreven heb. En mocht dat niet zo zijn, dan hoor ik het graag.

Zou het wel stoer vinden erachter te komen dat hij toch ergens bekend staat als 'rotzak'.

5.

Wachten dus...

Nel is samen met de politie Robin halen in Venlo. Intussen vertelt Henk me hoe hij over het viaduct bij Van der Elzen aan kwam rijden. Hij zag brandweerauto's, politie wagens en een ambulance. Net voordat hij besloot dan maar rechtdoor te rijden richting Lorbaan, zag hij tussen dit geweld door een glimp van een oranje auto. Achter een scherm.

Henk besloot te stoppen om te vragen of zijn bange vermoeden klopte. Twee agenten kwamen hem tegemoet lopen. "Is het een Opel Tigra?", vroeg Henk.

Na het bevestigende antwoord. Zei hij dat het dan om zijn zoon ging. Hij vroeg nog naar welk ziekenhuis ze hem gebracht hadden. Geen was het antwoord. Hij is overleden. Daar sta je dan. Pfff. De agenten hebben hem in zijn bus gezet en zijn samen met hem naar huis gereden.

Inmiddels is de tamtam flink aan het werk. Langzaam druppelen burens, familie en vrienden verslagen binnen. Allemaal met die blik, die intens verdrietige blik in hun ogen. Is het waar?

Wat is er gebeurd, hoe kan dit.. Maar we weten het zelf ook niet.

We krijgen vragen, maar hebben geen antwoorden.

Eindelijk komt Robin thuis. Nel en de politie hebben haar gevonden. Ze was om 4 uur gestart in haar nieuwe kraamgezin.

Gelukkig ben je daar de eerste uren zo druk met opstarten dat je niet op je telefoon kijkt.

Op het moment dat de politie bij deze mensen voor de deur staat maakt ze hier nog een grapje over. Maar dan ziet ze dat tante Nel erbij is. En tante Nel heeft de vreselijke taak Robin te vertellen dat ze haar grote broer kwijt is, dat ze haar spullen moet pakken en dat ze mee naar huis moet. Samen stappen ze achter in de politiewagen. Op de achterbank pakt ze haar telefoon en ziet ze heel veel appjes.

Eerst een paar met vragen. Wat is er gebeurd? Is het waar? Robin. Is het Thom? En dan berichtjes met gecondoleerd en sterkte.

Op de autoweg komen ze de bergingswagen van Broekmans tegen. Met achterop een compleet verwoeste oranje Opel Tigra.

Wat ben ik blij dat Nel eerder was. Dat er iemand vertrouwd bij haar was op het moment dat ze het hoorde.

En dan komt ze thuis. Mijn kleine, lieve dochter. Veel te jong om al zoiets vreselijks mee te moeten maken. We hebben samen gehuild en gevloekt. En gezocht naar antwoorden en naar een manier om hiermee om te gaan.

Ik ben meteen in de mama buizerd stand geschoten.

Ze hebben me één jong afgenomen. Maar aan deze mag niets meer aankomen.

En Robin... ze is zo dapper en zo sterk. Ze laat zich knuffelen, ze praat met iedereen die er is. Ze heeft af en toe een knuffel voor mij of voor Henk. Wat is het toch een kanjer. Zo had ik er twee, nu nog maar één.

En dan... Eindelijk krijgt de politie het verlossende telefoontje. We mogen naar Thom toe. Ons huis zit vol mensen maar we MOETEN weg... naar Thom.

Eindelijk gaan we zien wat er met hem gebeurd is. Misschien hebben ze zich vergist. Maar we weten wel beter.

Maar zo spannend. Hoe ziet hij er uit? Hoe ziet dood eruit bij een jongen van 20? Ik kan me er niets bij voorstellen.

Stilletjes kruipen we met z'n drieën achter in de politiewagen. En dan hou ik het niet meer. Ik moet zo verschrikkelijk huilen. De tranen blijven maar rollen. Ineens zie ik het belachelijke van de hele situatie. Ik ben net 45... ik hoor niet naar mijn 20-jarige dode zoon te gaan kijken.

Henk zit compleet verslagen naast me en Robin gaat voor het eerst in haar leven een dood iemand zien. Eerder overleden ooms, tantes, opa of oma wilde ze nooit zien. En dan nu je broer..

Ik denk dat ze het moest zien om het te geloven. Net als wij trouwens.

De politie stopt voor het mortuarium. (wat een rotwoord) En we mogen naar binnen. De begrafenisondernemer condoleert ons en wijst ons de weg.

En daar ligt hij dan in z'n belachelijke blauwe operatieschort. Mijn prachtige zoon. Hij is zo mooi. Zo intact. Een paar krasjes en schrammetjes. Maar veel te mooi om dood te zijn. Jongen toch.. Wat is er gebeurd? Hoe is dit toch mogelijk?

8.

We zijn die avond nog een hele poos bij Thom gebleven. Ik heb hem vastgehouden, geknuffeld, gevoeld maar vooral bekeken.

We hebben gevraagd of we hem mee naar huis mochten nemen, maar dat kon niet. Daar was een of andere medische verklaring voor. Maar ik weet niet meer welke.

Het is me uitgelegd, maar ik begrijp het niet. Achteraf heb ik zo'n spijt dat ik niet meer aangedrongen heb. Maar ik was niet bij machte. Zeker als mensen roepen: "Tuurlijk kan dat. Iedereen kan thuis opgebaard. Je hebt je wat wijs laten maken."

Ik geloof dat zo'n opmerking meer pijn doet dan een messteek of mokerslag. Ik kan het nl niet terugdraaien. Wat had ik hem graag nog een paar dagen bij me gehad. In plaats daarvan zijn we elke dag twee keer naar hem toe geweest. De rest van de tijd was hij alleen in het koude mortuarium.

Later die avond zijn we teruggegaan naar huis, daar was het nog steeds druk, zoveel belangstelling, lieve woorden en verslagenheid. Ik weet helemaal niet meer wie er waren of wat ik gezegd of gedaan heb. Maar wat het meeste indruk op me gemaakt heeft waren Thoms (game)vrienden. Een hele club jongemannen. Allemaal minstens 2 meter lang, met verslagen koppies. Bij elkaar verzameld om ons een knuffel te komen brengen. Dat heeft ons zo goed gedaan. Dit zijn de jongens waar Thom elke dag contact mee had, die zijn humor kenden, waar hij vele uren (al dan niet online) mee doorbracht. We waren nog helemaal niet bezig met de uitvaart of wat dan ook. Maar dit waren de mannen die hem naar zijn laatste rustplaats mochten dragen.

En. Eindelijk, eindelijk ben je dan alleen. Begrijp me niet verkeerd. Fijn dat iedereen er was, maar dat maakt wel dat je in de houding blijft zitten.

Maar dan is iedereen weg. De afwas is gedaan, maar de gehaktballen staan nog steeds onaangeroerd op het fornuis. Niemand zal ze opeten.

Henk, Robin en ik zijn moe, kapot moe. We kijken elkaar aan en begrijpen niet wat er nu toch allemaal gebeurd is.

Sam ligt verslagen in haar mandje. Ook zij snapt er niets van. Ze voelt het verdriet, ze laat zich flink knuffelen. Al snapt ze nog niet waarom.

En nu?? Vragen we ons af. We moeten nadenken, over van alles, maar mij lukt dat niet. Mijn hersenen zijn geblokkeerd, lamgeslagen in mijn hoofd.

Dan maar naar bed. Nadenken, piekeren, huilen, vloeken, wachten tot ik weer op mag staan.

Morgenvroeg komt Miranda. Mijn lieve zusje. Zij moet me even komen knuffelen. Mam (en pap) kunnen dat niet meer doen. Zij zijn hopelijk ergens waar ze Thom op kunnen vangen. Dan is hij tenminste niet meer alleen.

Ik heb nog zoveel verdriet om het gemis van mam. Zij is er dan al vier jaar niet meer. Maar ineens is dat goed. Zo hoort het te gaan. Hoe cru het ook is. De kringloop van het leven. Eerst je ouders, dan jijzelf. En lang... heel lang daarna pas je kinderen.

Iemand heeft dat in dit verhaal toch helemaal verkeerd begrepen.

De volgende morgen word ik wakker. Ik schijn toch even geslapen te hebben.

En meteen... Nog voordat ik mijn ogen open heb besef ik dat dat wat ik voel veel meer is dan een vreselijke nachtmerrie.

Mijn lichaam en geest schreeuwen meteen om Thom.

Mijn lieve geweldige zoon die ik nooit meer levend zal zien.

Ik doe mijn kleren aan en moet naar hem toe. Hij moet die achterlijke schort uit en z'n eigen kleren aan. Ik zoek iets uit wat hem stoer staat.

Ik wacht nog even op Miranda. Ik heb met Henk en Robin afgesproken dat Miranda en ik dan samen naar Thom gaan.

Als Miranda er eindelijk is merk ik dat zij helemaal gebroken is en dat ik haar troost. Absurd he? We gaan gauw naar Thom. Ik heb hem gemist vannacht.

Samen met Miranda kleed ik Thom aan. Nu lijkt hij weer een beetje op de Thom die ik zo goed ken.

Ik heb aan elk bot in zijn lijf gevoeld. Volgens mij is er niets gebroken. Toch heeft hij een flinke crash gemaakt. Het is gigantisch hard gegaan. Maar hoe kan iemand die er zo normaal uitziet dan toch dood zijn?

Het is een vreselijk slechte film waar we in beland zijn. Waardeeloos scenario... Alleen de hoofdrolspeler speelt z'n rol veel te overtuigend.

11.

Pas als Miranda en ik helemaal tevreden zijn bellen we Henk en Robin. “Jullie mogen komen. Hij ligt er netjes bij.” (een opa hoort er netjes bij te liggen. Niet een knul van 20, die zou allesbehalve netjes moeten liggen).

Gek om te merken dat het al bijna gewoon is om hier bij Thom te zijn. Ik knuffel hem, ik geef hem kusjes, ik strijk door zijn haar, hou z'n hand vast en praat tegen hem. Ik vraag hem wel 100 keer wat er gebeurd is.

Allerlei scenario's doemen op in mijn hoofd. Maar geen enkel lijkt zijn dood te rechtvaardigen. Antwoord krijg ik niet.

Antwoorden gaan we morgen proberen te krijgen, dan gaan we naar zijn auto kijken, en dan gaan we even praten met de man die het eerste bij Thom was na de botsing.

Hij heeft het niet zien gebeuren, maar hij was er heel snel.

Hij hield Thom vast toen zijn ademhaling stopte.

Voor ons is dat heel belangrijk, dat Thom op dat moment niet alleen was. Dat iemand tegen hem zei dat hij vol moest houden en dat hij niet dood mocht gaan.